

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Веселовський Б.А., Попова Ю.О.

студенти,

Науковий керівник: Пазюк А.В.

кандидат юридичних наук, асистент кафедри міжнародного права,

Інститут міжнародних відносин

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОШИРЕННЯ ТЕЛЕВІЗІЙНОГО КОНТЕНТУ ЧЕРЕЗ СУПУТНИКОВЕ МОВЛЕННЯ НА ТЕРИТОРІЮ ЗАРУБІЖНОЇ КРАЇНИ

14 січня 2015 року Кабінетом міністрів України на виконання постанови Верховної Ради України № 9-VIII від 2 грудня 2014 року було створено Міністерство інформаційної політики України та затверджено відповідне положення. Згідно з даним положенням, одним із завдань даного органу є: «організовувати та забезпечувати діяльність державних телерадіоорганізацій в частині закордонного мовлення з метою поширення інформації про Україну у світі» [1].

Метою даної роботи є обґрунтування прав та обов'язків країн щодо поширення телевізійного контенту через супутникове мовлення на територію зарубіжної країни відповідно до норм міжнародного права.

Окрім запровадження нових інституцій з метою забезпечення інформаційної безпеки України, досить велике значення має ідеологічна складова протидії впливу пропаганди держави-агресора. Таким чином для України на даний момент важливим є не тільки необхідність забезпечення «інформаційної обороноздатності», а й спрямування всіх можливих ресурсів на створення власного ідеологічного впливу у віртуальному просторі.

У сучасному світі важливість ЗМІ для розвитку культури й вільного формування думок в умовах забезпечення політичного плюралізму та рівних можливостей кожної демократичної країни є колосальним. Тому цілком очевидно, що подальший розвиток інформаційних та комунікаційних технологій повинен сприяти здійсненню, незалежно від кордонів, права виражати й поширювати інформацію та ідеї незалежно від їхнього джерела. З метою забезпечення такої свободи було прийнято чимало міжнародних документів.

Якщо говорити про акти, які забезпечують основоположні права людини, то варто звернутися перш за все до ст. 19 Загальної декларації прав людини (1948 р.), яка проголошує, «що кожен має право на свободу переконань і на вільне їх виявлення; це право включає свободу шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від

державних кордонів» [2]. На регіональному рівні ці права закріплені в ст. 10 Конвенції РЄ про захист прав людини і основоположних свобод, відповідно до якої держави-учасниці гарантують свободу прийому й не обмежують ретрансляцію на своїх територіях програмних послуг [3]; зазначені положення також знайшли відображення у документах ОБСЄ, зокрема – Документ Копенгагенської наради Конференції з людського виміру НБСЄ 1990 року (пункт 9.1) [4]; Документ Московської наради Конференції з людського виміру НБСЄ 1991 року (пункт 26) [5].

Загалом, наземні засоби теле-, радіомовлення в межах держави, особливих проблем не викликають, оскільки ці питання регулюються переважно національним законодавством кожної розвиненої країни. Проте говорячи, про супутникове мовлення, яке може поширюватись на інші країни мова повинна йти про норми міжнародного права, які можуть торкатися різних аспектів: від встановлення прав і свобод людини до нормативно-правової бази для регулювання міжнародних правовідносин в сфері використання космічного простору, загальних принципів використання штучних супутників для міжнародного безпосереднього телевізійного мовлення, міжнародної охорони авторських прав і т.д.

Виходячи з цих положень ООН було прийнято Резолюцію 37/92 Генеральної Асамблеї ООН «Принципи використання державами штучних супутників Землі для міжнародного безпосереднього телевізійного мовлення» (1982 року), в додатку якої зазначається такий принцип як «право кожної держави на рівне здійснення діяльності в галузі міжнародного безпосереднього телевізійного мовлення з допомогою супутників і санкціонувати здійснення такої діяльності особами і організаціями, які перебувають під її юрисдикцією» [6].

Таким чином Україна як країна, що ратифікувала дані міжнародні документи має право на транслявання через супутник як нині працюючих, так і у майбутньому створених телевізійних каналів у будь-якій країні (не виключення і Російська Федерація). Дії країни щодо блокування телевізійного контенту будь-якої іншої держави є не тільки неправомірними, а й порушують права на свободу висловлювання та інформації, яка є необхідною умовою демократії та культурного й соціального прогресу кожної людини та суспільства в цілому.

Список використаних джерел:

1. Постанова Кабінету Міністрів України № 2 «Про затвердження Положення про Міністерство інформаційної політики України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.unian.ua/politics/1034509-kabmin-opublikuvav-polojennya-pro-ministerstvo-informatsiynoji-politiki-ukrajinitekst.html>.
2. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Документ Копенгагенської наради Конференції з людського виміру. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_082

5. Документ Московської наради Конференції з людського виміру НБСЕ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_084

6. Резолюція 37/92 Генеральної Асамблеї ООН «Принципи використання державами штучних супутників Землі для міжнародного безпосереднього телевізійного мовлення» [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_595.

Ковтун Л.Ю.

курсант,

Науковий керівник: Безрученко В.С.

*доцент кафедри управління, адміністративного права і процесу,
Національний університет державної податкової служби України*

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯК НАПРЯМОК ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

На сьогодні досить актуальною є проблема інформаційного забезпечення правоохоронних органів в Україні, обумовлена тим що новітні технології, як невід’ємна частина науково-технічного прогресу, відіграють все більшу роль у житті і діяльності суспільства. Причому саме інформаційні технології знаходять найбільше застосування. Водночас вони займають гідне місце в усіх найважливіших сферах суспільного життя і державного управління. Як і будь-яке соціальне явище інформаційні технології мають як позитивну сторону для суспільства так і негативну: використання комп’ютерних технологій в злочинних, протиправних, антисоціальних цілях. Таким чином, зрозуміло що визначаються нові цілі та завдання діяльності правоохоронних органів у сфері боротьби зі злочинністю та правопорушеннями, а також захисту прав і свобод українського суспільства в цілому й окремих його членів, що обумовлюють необхідність вдосконалення наявних і розробки нових методів і засобів її здійснення. Тому необхідно усвідомлювати місце і роль сучасних інформаційних технологій у правоохоронній діяльності органів державної влади.

Р. Калюжний та В. Шамрай виділяють три основні значення поняття «інформаційне забезпечення»: забезпеченість системи управління відповідною множиною інформації; діяльність, пов’язана з організацією збору, реєстрації, передачі, зберігання, опрацювання і представлення інформації; діяльність щодо формування цілеспрямованої суспільної й індивідуальної свідомості суб’єктів суспільних відносин щодо управління. конкретній сфері суспільних відносин [1, с. 296].

Г. Герт, говорячи про інформаційне забезпечення в правоохоронних органах, визначає його як діяльність суб’єктів управління, що спрямована на надання службам та підрозділам правоохоронних органів відомостей та інформації, необхідних їм для здійснення покладених на них завдань і